

Annelies De Pauw zet ze zich met hart en ziel in als vrijwilliger voor het Rode Kruis. Nee, Annelies is geen dokter of verpleegster, maar ze heeft wel een hart voor kinderen.

De vakantie van hun leven... Dankzij jou?

Deze zin las ik enkele jaren geleden op een affiche van het Rode Kruis en dit werd de start van mijn eerste vakantie als moni op de kampen van het Rode Kruis. Het Rode Kruis organiseert elk jaar kampen voor maatschappelijk kwetsbare/kansarme kinderen tussen 6 en 14 jaar oud. Niet elk kind heeft de mogelijkheid om op vakantie te gaan omwille van financiële redenen, een moeilijke thuissituatie, ... Toch vindt het Rode Kruis dat elk kind recht heeft op een zorgeloze vakantie, een weekje plezier waarin de kinderen mogen ravotten, spelen en vooral genieten. Vaak is het zo dat deze kinderen thuis huishoudelijke taken opnemen, zorgen voor broers of zussen en dus niet altijd kind kunnen zijn.

Per kamp worden bewust maar 40 kinderen toegelaten, die onderverdeeld worden in 4 groepjes van 10 kinderen. Per groepje van 10 kinderen worden 3 tot 4 moni's voorzien. Dit lijkt veel, maar op die manier kan je als moni echt aandacht hebben en tijd maken voor elk kind en bij heimwee, problemen of vragen ook direct hulp bieden. Hoewel deze kinderen het niet altijd even gemakkelijk hebben (veel kinderen hebben namelijk ADHD, extreme heimwee, gedragsproblemen), zijn ze zo dankbaar om kleine dingen: een knuffel, een verhaaltje voor het slapengaan, een snoepje, even luisteren naar hun verhaal. Na een weekje samen ravotten is het afscheid dan ook heel moeilijk, zeker omdat je weet dat deze kinderen na een weekje 'luxe' terug moeten naar de harde realiteit... Maar wanneer ik elk jaar opnieuw de lachende gezichtjes en glinsterende oogjes zie, dan weet ik dat het de moeite waard was!

Speelweek in asielcentrum

Vanuit mijn ervaringen met de kampen voor maatschappelijk kwetsbare jongeren besloot ik in 2010 voor het eerst mee te gaan op speelweek in een asielcentrum. Het Rode Kruis organiseert namelijk ook kampen voor kinderen die in een asielcentrum verblijven. De bedoeling is dat je als moni een hele week bij de kinderen in het asielcentrum gaat inwonen en met hen en hun families samenleeft.

De eerste uren in het asielcentrum waren heel onwennig. Het was er zo groot, er leefden 210 mensen (gezinnen, alleenstaande mannen, minderjarigen) samen en de 40 verschillende nationaliteiten en talen overweldigden mij. Hoe kon ik hier een activiteit organiseren? Een spel spelen met kinderen van zoveel verschillende nationaliteiten? De meeste kinderen verbleven nog maar 1 maand in België en waren nog niet naar school geweest waardoor ze geen Nederlands spraken. De twijfel sloeg even toe, maar ik besloot er samen met mijn medemoni's in te vliegen en een dansje voor te bereiden.

De volgende ochtend begon wat onwennig met 40 kinderen rondom ons... Maar het dansje bleek enorm aan te slaan. We dansten 2 uur aan een stuk en het werd de start van een onvergetelijke week!!!

Al snel merkten we dat vriendschap, geduld en respect veel belangrijker zijn dan de taalproblemen! We slaagden er zelfs in om de kinderen Nederlandstalige liedjes aan te leren...

De hele week speelden en ravotten we en elke dag werd de band met elk van de kinderen sterker. Maar niet alleen met de kinderen, ook met de ouders. Wanneer de kinderen 's avonds sliepen, begonnen de gesprekken met de ouders, met de alleenstaande minderjarigen en mannen. Stuk voor stuk aangrijpende verhalen over geweld, oorlog, honger, armoede en de wens op een beter leven, een leven in vrede.

In het asielcentrum krijgen de kinderen en de andere bewoners alles wat ze nodig hebben: een bed, eten, medische zorgen,... Toch is het leven in een asielcentrum niet gemakkelijk. Vooral de onzekerheid, het wachten, de eenzaamheid en het gebrek aan vrijetijdsbesteding wegen zeer zwaar. Ook voor families is het niet eenvoudig om met 8 personen op 1 kamertje te moeten samenleven.

Maar ondanks dat het leven daar niet altijd eenvoudig is, heb ik vooral een warm gevoel overgehouden aan mijn verblijf. De kinderen en hun ouders waren zo vriendelijk, zo dankbaar! Wanneer we gewoon een koekje uitdeelden, een liedje zongen, een spel speelden, wat aandacht gaven, zagen we keer op keer elk kind openbloeien. Vaak begrepen we elkaars woorden niet, maar de taal van vriendschap en dankbaarheid reikt zoveel verder.

Zo'n kamp heeft echt mijn leven en denken veranderd... Ik leerde hoe belangrijk de kleine dingen zoals een vriendelijk woord en een glimlach zijn en hoe ze voor mensen een wereld van verschil kunnen betekenen... Hoe je gewoon door er te zijn, voor veel mensen een beetje vreugde kan brengen en hen even hun zorgen kan doen vergeten. Maar ook het doorzettingsvermogen, de moed en het enthousiasme van de mensen lieten een diepe indruk op mij na. Het contact met die verschillende culturen was zeer verrijkend.

Sinds het kamp ga ik om de 3 maanden terug naar het asielcentrum in Lanaken en steeds word ik even warm onthaald en ervaar ik dezelfde dankbaarheid... Ras- en cultuurverschillen doen er maar weinig toe... Dat vond ik heel mooi, want tijdens mijn verblijf merkte ik dat ondanks het feit dat er zoveel verschillende culturen samenleven, er grote solidariteit en respect voor elkaar is.

Het Rode Kruis zoekt elk jaar veel vrijwilligers voor zowel de kampen met maatschappelijk kwetsbare kinderen als de kampen in de asielcentra. Heb je zin om mee te gaan, dan kan je meer informatie verkrijgen bij Annelies De Pauw via anneliesdepauw@gmail.com. Je kan ook een kijkje nemen op de website van het Rode Kruis of Jeugd Rode Kruis.

www.rodekruis.be of www.jeugdrodekruis.be

Annelies De Pauw